

IMÁDKOZÁS

MI ATYÁNK...

AMIT

Utó. 9-14

**MINDEN FIÚNAK
MINDEN LEÁNYNAK**

**TUDNI !
KELL !**

1. szám.

Ára 10 fill.

Ti azért így imádkozzatok:

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved;

Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek;

És ne vigy minket a kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Amen.

Máté 6, 9–13.

Keressd meg és olvasd el a Bibliában a szövegben idézett bibliai helyeket!

MIATYÁNK

KÜLÖNNYOMAT
A BELMISSZIÓI MUNKAPROGRAMM
1940—41. ÉVFOLYAMÁBÓL

IRTA:
ÁGOSTON SÁNDOR.

Baross-nyomda: Uzsály és Koncz (Harangszó nyomdája) Győr.

És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg.

Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.

Máté 6, 7—8.

I. Az imádkozásról.

Gyakran olvasunk igen szépen és „okosan” megírt könyvekben és hallunk hibátlanul felépített és elmondott „gyönyörű” prédikációkban arról beszélni, hogy még a legelmaradotabb vad-, vagy félvad-emberek is imádkoznak valakihez, vagy valamihez, amit ők maguk fölött felsőbbbséggként elismernek. Ez a nem-imádkozó keresztyéneket megsegélyező és jobb belátásra bírni akaró megállapítás „igehirdetés” címén szokott elhangzani vagy leíratni és ha valahol talajra talált, az eredmény az, hogy a keresztyénség táborában néhány jóhiszemű hazuggal, vagy vallásos képmutatóval szaporodott a létszám. Mert állapítsuk meg mindjárt bevezetésképpen, hogy a mai ú. n. keresztyének ú. n. imái a legtöbb esetben hazugság és képmutatás, mert még a legjobb szándékú és valóban törekvő keresztyének is beleesnek a Sátán hálójába, aki igen ravasz módon összezavarta az ima körüli fogalma-

kat és vagy megréfálja a jószándékú imádkozót úgy, ahogy a rádió stúdiójában megréfálják a koca-művészt, mikor áramnélküli kikapcsolt mikrofon előtt énekeltetik és ő énekel nagy buzgalommal, vagy bebeszéli a tudatlannak, hogy mikrofon nélkül is lehet éppen énekelni, csak jó hangosan rikkantson, hogy meghallják az egész világon. Nagy a megrökönyödése azután az ilyen „távkiabálónak“, ha hazautazván a közeli Dunamócsing-Kertváros-Nyarlótelepre, alig néhány kilométerre a stúdiótól, és azt hallja otthon, hogy még a csupafül családja sem hallotta a papát énekelni, pedig ő igazán kieresztette a hangját.... Egy hónapra berekedt! Így nem jutnak el a rendeltetési helyre az ég felé kurjantott hangos Halleluják és Uram! Uram! kiáltások sem. Hol van hát itt a hiba?

Nyilvánvaló, hogy amint a rádiózásnak megvannak a maga szigorú törvényei és szabályai, úgy az imádkozásnak, mint a legmagasabbrendű „rádiózásnak“, szintén vannak kikerülhetetlen törvényei. Ezeket ismerni kell és meg is lehet ismerni; elsőrendű errevonatkozó „szakkönyv“ áll mindenkinek ebből a célból is rendelkezésre, címe: Szent Biblia! Sőt kitűnő ingyenes szaktanár is rendelkezésére áll mindenkinek, hívásra házhoz jön, csak hívni kell, neve: Szentlélek, az Isten szent Szellem. Bizony, ezt tudomásul kell venni, hogy amint senki nem születik rádió-távírásnak, hanem tanulnia kell, úgy imádkozni is meg kell tanulnia mindenkinek, nem elég a jószándék. A pokolba vezető út valóban a jószándék köveivel van kikövezve! Nézzük csak mit mond a Rómabeliekhez írott levél a 8, 26—27. verseiben: „Hasonlóképpen pedig a Szellem is segítségére van a mi erőtelenségünknek. Mert azt, amit kérnünk kell, nem tudjuk hogyan kell kérnünk; hanem maga a Szellem lép fel értünk szavakban kifejezhetetlen sóhajtozásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, Az tudja, hogy mire irányul a Szellem

törekvése; mert ez úgy lép fel a szentek érdekében, ahogy az tetsző Istennek." Ime, ez az első lecke!

A gyökere a hibáknak, hogy imádságaink hamisak és hazugak, éppen abban van, ami a most idézett igében talán feltűnő csak, de lehet, hogy „megbotránkoztató”: a „szellem” fogalmának említése; holott éppen ennek elsikkadása minden imádkozás körüli bajoknak a gyökere.

Igen figyelemreméltó és megszívlelendő beszélgetés folyik le az imádkozásról az Úr Jézus és a samáriai asszony között, amint azt János ev. 4, 20—26. verseiben olvashatjuk. De olvassuk is el figyelemmel. Ott a 23—24. versekben a következőket találjuk: „De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az *igazi imádók szellemenben és igazságban* imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádoíul. „Az Isten *szellem*, és akik Őt imádják, muszáj hogy *szellemenben és igazságban* imádják!” Elég világos és eléggé határozott kijelentés. Ha még ehhez csak úgy kóstolóba hozzávesszük a következő igehelyeket: „A *szellem* az, ami megelevenít, a hústest nem használ semmit!” (Ján. 6, 63.) és „Az úr pedig a szellem; és ahol az Úrnak Szelleme van, ott van szabadság.” (II. Kor. 3, 17.) már ezekből is látni fogjuk, hogy sokkal komolyabb dologról van itt szó, mint amit csak úgy farizeusi „megbotránkozással” el lehetne lóhátról intézni! Nem a szón van itt a hangsúly, hanem a lényegen. Fogalomzavar van közöttünk, Babel Isten és ember között; ezért nem ima a mi imánk, ezért képmutatás a mi „vallásosságunk”, színből hosszan imádkozunk, mint a farizeusok (Márk 12, 38—40.), az igazságosságunk nem több, mint az írástudósoké és farizeusoké (Máté 5, 20.) nem „szellemenben” imádjuk az Atyát, hanem „lélekben” vagy esetleg — ami ebből csak egy lépés — „testben”, amint meg van írva: „Ez a nép csak a szájával közölgöt hozzám és ajkával tisztel engemet; szíve pedig

távol van tőlem.“ (Máté, 15, 8.), ezért hazugság a mi imánk, mert csak szellemenben lehet igazságban is imádni Istent.

Minden nyelv különbséget tesz „lélek“ (héber: *nefes*, görög: *psüché*, latin: *animus*, német: *Seele*, francia: *âme*, angol: *soul*) és „szellem“ (*ruach*, *pneüma*, *spiritus*, *Geist*, *esprit*, *ghost*) szavak között, melyek lényegesen más és más fogalmakat takarnak; csak a magyar nyelvhasználat — főleg a bibliai nyelvhasználat — keverte össze e két fogalmat, az Isten oltárát a sertésvágóhíddal... A „szellem“ szót, ami helyes és jó magyar kifejezés (Lásd Ján. 3. Nikodémusszal való beszélgetésben) könnyelműen átengedte az egyház a spiritizmusnak, ennek a sátáni eredetű mozgalomnak, akiknek sikerült is alaposan meghen-tergetni a sárban és megszentelteleníteni ezt a mindennél fontosabb bibliai fogalmat, úgy hogy ma bizonyos félelem és idegenkedés támad az emberekben, ha csak hallják is ezt a szót. Pedig mulhatatlanul szükséges, hogy visszavegyük a disznók elé szórt gyöngyeinket és a ráragadt sártól gondosan letisztítva visszahelyezzük az őt megillető méltó helyére, a koronába, hogy eredeti nemes fényében ragyogjon. Amíg a szellem fogalmát vissza nem helyezzük a biblia szerinti helyére, addig mindig tévelygő, helytelen és hazug lesz a mi imánk. Addig csak a „test“ igyekezik pótolni a mikrofont és szájjal kurjongat, vagy karokat lenget és őrült módjára hadonászik (mint sok szektáriánusnál láthatjuk) vagy a térdeken vastagítja a bőrt az örökös térden csuszkálásban; vagy legjobb esetben „lélekben“ igyekezik helyettesíteni azt, ami nem helyettesíthető, nagy lelki felbuzdulásokkal, gyönyörűséggel vagy éppen elragadtatással pótolja az igazi táplálékot, ami szellemi; mintha valaki a gyümölcs színeiben való gyönyörködéssel vagy illatának élvezésével akarná pótolni a táplálkozást. Igen könnyű ebbe a „lelki“ gyönyörködésbe beleesni; az orgona megindító bűgása, az

egyházi énekek szép dallama és szövege, az igehirdető simogató szelid szava, vagy mesterien felépített szép szónoklata, a közösségnek mint velünk egy „pártállású” tömegnek vonzó hatása, az Úr Jézus tanításainak és szelid szavainak szívet simogató bája, mind mind megejthetik az embert, hogy *lelkében* örvendezzek, és könnyen elfelejti, hogy az Isten királysága nem ilyen lelki szürcsölés, nem a szem etetése színekkel és pompával, a fül etetése szavakkal és melódiákkal, vagy az orr itatása a tömjén illatával, „mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazságosság és békeesség és öröm a szent Szellemben.” (Róm. 14, 17.)

II. Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...

Minden idők legtökéletesebb imája az *Uri Ima*, ahogyan maga az Úr Jézus Krisztus tanította imádkozni az emberiséget. Isten maga adta meg a helyes imádkozás lényegét és formáját az Uri imában és lássuk csak mivé lett ez az isteni eredetű ima az ember kezén? Az régi igazság, hogy amihez az ember csak hozzányúl, azt tönkre is teszi; de hogy ebből az isteni drágaköből hogyan csinált értéktelen kavicsot, az még Rontó Pálnak is becsületére válnék. Nem is beszélve arról, hogy vannak bizonyos keresztyén felekezetek, ahol az Uri imát mindenféle emberi bitangságok és bűnök „jóvátétele” vagy „levezeleklése” fejében *büntetésként* szabják ki, a bitangságok nagyságához mérten tiszteri-húszszori elmondásra; nem beszélve arról sem, hogy az Úr imáját érdemszerzésre, végnélküli morzsolgatással, mintegy „raktárra imádkozással” titokzatos varázsszerként akarják felhasználni, mikor is abban látják az erejét, hogy *hányszor* mormogták el vízre állított kínai imamalomként az Uri ima szavait; arról sem beszélünk bővebben, hogy a szellemidéző spirítizta hogyan gyalázza meg Isten nevét, mikor a

Tőle származó drágakincset istentelen és aljas üzemekre, varázslásra, igézésre, halottidézésre használja fel. De beszéljünk arról, hogy a törekvő, jószándékú, helyes úton járó akaró keresztyén kezében mivé lesz minden jóakarata mellett is ez az Istentől kapott igazi ima. Mindennél jobban bizonyítja éppen ez a tény az embernek teljesen megromlott voltát, mikor még azt is tönkre teszi, amit ő maga is drága értéknek tart, és igazolja az Úr lesújtó megállapításának igazságát: „Ti az ördög-atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságát akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugságnak atyja.” (Ján. 8, 44.) Ezért hazug a mi imánk, mert nem az Isten akarata szerinti az. Pedig elhangzott a parancs: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes!” (Máté 5, 48.) Hatalmas ereje van a szellemben és igazságban elröppent imádságnak, drága ígéret biztosítja: „És amit csak kértek imáitokban, mindazokat meg is kapjátok, ha hiszték.” (Máté 21, 22.) és hatalmasan bizonyítja a keresztfán függő Isten imája és azonnali válasz, ami rá érkezett (Luk. 23, 42—43.) De figyelmeztetést is kaptunk az *idejében* való imádkozásra, **itt** és **most** kell imádkoznunk és hinnünk, mert a pokolban hiába már mindkettő, akkor már késő! Figyelmeztető példa erre a pokolban hitt imádkozó gazdag kérése és annak elutasítása. (Lukács 16, 19—31.) Ha *itt* hitt volna úgy és *itt* imádkozott volna, nem került volna oda, ott már késő.

Hittel imádkozni annyi, mint szellemben imádkozni. A hit ugyanis a valódi „szellemi munka”; és a szeretet gyakorlása, és a mindennapi életünkkel való igehirdetés, és az *igazi keresztyén élet*, melynek minden megnyilvánulása a *hit cselekedeteinek* sorozata. Ez a „szellemi munka” és nem a pincér és a

kereskedősegéd foglalkozása, amit ma annak minősítenek. Egy betanított csimpánz-majom is tud felosztalni a szinpadon, számoló kutyát és lovat is bemutatott már cirkuszokban, vajjon ezek az idomított állatok „szellemi munkások“ lettek? Az ember mindent kiforgat és tönkre tesz!

Vigyázzunk, térjünk vissza erről a divatos útról, mely a Sátán útja, a Tévesztő útja, aki: Tévtú-Hazugság-Halál; és meneküljünk Krisztushoz, Aki *Út-Igazság-Élet!* „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek, mert a szellem ugyan kész, de a hústest erőtelen!“ (Máté 26, 41.)

Kifejezhetetlen nagy és elképzelhetetlen horderejű dolog az, hogy Istent **Atyánknak** nevezhetjük! Mi Atyánk!... Ezt mondhatjuk mi, földi férgek, porszemek, halál árnyékában élő ördögfiak Annak, Aki így szólhat: „Az egek nekem ülőszékem, és a föld lábaimnak zsámolya.“ (Csel. 7, 49.) Akiről ezt a kijelentést olvashatjuk: „Vajjon gondolható-e, hogy lakozhatnék az Isten a földön? Imé az ég és az egeknek egei be nem fogadhatják!“ (I. Kir. 7, 27.) Ez a hatalmas Úr a mi mennyei Atyánk! Megszentségtelenítése valóban az Ő nevének, ha bárkit is e földön Atyának tisztelünk, legyen az akár „Szentatya“ is. „Atyátoknak se hívjatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van!“ (Máté 23, 9.) De hát honnan is indul ki ez az igazán előkelő rokoni kapcsolat? Hogyan lehetnek ilyen züllesztett egyének ilyen előkelő Atyának fiai? Vajjon nem csak emberi hengegés ez? Ha vizsgálódunk, rájövünk megint valami titokzatos kapocsra, egy *szellemi* kapocsra és ez a Jézus Krisztusban való *hit*. „Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a *Krisztus Jézusban való hit által*“ (Gal. 3, 26.) És ha figyelmesen elolvassuk a soron következő verseket a 4, 7. versig, akkor rájövünk a titok nyitjára. Enélkül a kapcsolatot nélkül valóban csak hengegés és hazugság Isten fiúságra hivatkozni és Istent Atyánknak nevezni. Vizsgáljuk

meg magunkat, vajjon nem hazugság-é a mi ajkun-
kon is az Uri ima első két szava is már? Bizony,
ha az életfolytatásunkat, indulatainkat, gondolataink-
kat, cselekedeteinket őszintén vizsgáljuk, rá fogunk
jönni, hogy többször hazudunk mint nem, mikor ki-
ejtjük e két szót: *Mi Atyánk*.

III. Az első kérdés: Szenteltessék meg a Te neved!

Az emberi léhaságnak hű tükre, hogy az ön-
maga dicsőségének elkönyvelt technikai haladás bi-
zonyos alkotásait, melyek egyenletes, körbenjáró,
felfelé és lefelé irányuló mozgást végeznek, elbiza-
kodott gögijében gúnyképpen *Pater Noster*-nek ne-
vezte el, ami magyarul *Mi Atyánk*... Ilyen például
a cséplőgépben egy végtelen láncra szerelt persely-
sor, mely a gabonát a röstára szállítja, ilyen a köz-
épületekben és bankokban állandóan felfelé és le-
felé lassan mozgó, rülhetetlenül felvonó, a folyamkotró
gépek vedersorok, stb. Gúnynak szánták
ezt az elnevezést és a *Mi Atyánkat* imádkozó embert
akarták vele nevetség tárgyává tenni, de akaratlanul
is szemléltető hasonlaltal szolgáltak arra, hogy
amint ezek a lassan, de folytonosan mozgó gépek
komoly és csendes, de hasznos munkálkodásban tevé-
kenykednek az emberiség hasznára és nem üres lár-
mával hazudják a lázas tevékenységet, mint akik
ezzel a gúnynévvel őt megajándékozták, úgy az
igazi imádkozó is csendes, de az egész teremtettség
hasznára váló komoly „szellemi munkát“ végez ak-
kor, mikor imádkozik, mikor a megvetett és ki-
gúnyolt *Mi Atyánk*, mint a szív mélyéből szálló
őszinte és forró fohász száll fel ajkairól szellemben
és igazságban a mindenség Ura, a teremtő Isten
trónusa elé, ahol azok számontartatnak és megőriz-
tetnek. (Jel. 5, 8.) Nem üres szólam Isten nevének
megszentelése közöttünk. Szent marad az akkor is,
ha mi megszenstelenítjük, nem Isten szentsége

csökken vele, hanem a mi kárhoztatásunk növekedik. Nekünk van szükségünk rá, hogy Isten neve általunk is megszenteltessék, szentnek — minden mástól megkülönböztetettnek, elkülönítettnek, minden szennyes indulattól és gondolattól tőlünk megvédettnek — tekintessék, aljas és nemtelen dolgok fedezésére, varázslásra, igézésre, halottidézésre, átkozódásra, hazudozásra, ne használtassék, mert szent és tiszta az. Ha fiaknak akarjuk tartani magunkat, kötelességünk a legnagyobb tiszteletben tartani az Atya nevét! „A fiú tiszteli atyját, a szolga is az ő urát. És ha én Atya vagyok, hol az én tisztességem?” (Mal. 1, 6.)

De nehogy azt higye valaki, hogy ő ad valamit az Istennek azzal, hogy nem szentségteleníti meg az Ő nevét, vagy ha valóban meg is szenteltetik általa; érdemeket Istennel szemben nem lehet szerezni. „Avagy ki adott Ő neki előbb, hogy annak Ő visszafizesse azt?” (Róm. 11, 35.) Nézzük csak meg közelebbről a dolgot. Az 1^a a földön 5, 23—24. verse Luther fordításában így hangzik: „Ő pedig, a békeségnek Istene, *szenteljen meg titeket* teljeselegsz mivoltotokban, és a ti *szellemetek* a ti *lelketekkel* és *testetekkel* együtt őriztessék meg sértetlenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. *Hű az, Aki titeket elhívott; Ő meg is fogja ezt tenni.*” Amint látjuk, Isten az, Aki elkezd mindenben így bennünk is a jót munkálni; Ő az, aki minket megszentel, elhív, a maga számára elkülönít minket a világtól, mi tartozunk hát Neki; elsősorban is engedelmességgel. Azt is látjuk, hogy az ember földi-hármasság és éppen így *egy ember*, így csak *ember* és másképen nem, ha ez a hármasság együtt van; és akkor tökéletes ember, ha teljes hármasságában Istentől megszenteltetett, ha a három az egyben isteni összhangban (harmóniában) van. Máskülönben természeti ember, vagyis ó-ember, vagy hülye, őrült, bolond, *vagy* béna, nyomorék; ha pedig csonka e

hármasság, akkor hullá, vagy kísértet, de nem ember. De ha Isten teljes mivoltunkban megszentel bennünket, akkor nekünk is kötelességünk teljes valónkkal, szellemünkkel, lelkünkkel, testünkkel megszentelni az Ő nevét! Isten a teljes egész emberre teljes egész igényt támaszt, nem fizethetjük Istent aprópénzzel, mint egy koldust, mert Ő joggal kéri mindazt, amit kíván tőlünk. De hát hol van megírva ez a háromoldalú kötelezettség? Mi is a „legnagyobb parancsolat“ az Úr Jézus Krisztus szerint? „Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szivedből (első oldal, szellemi), teljes lelkedből, érzelmeid teljességéből (második oldal, lelki psüchikus) és a te erőid teljességéből (harmadik oldal, testi). (Márk 12, 30.) A legtöbb ember úgy gondolkodik és úgy is cselekszik, hogy csak a lelkével és lelkében akarja dicsőíteni az Istent, szelleme ettől távol van, vagy éppen alszik, testét pedig nem akarja odaszánni Istennek élő, szent és Istennek tetsző áldozatul. (Róm. 12, 1.) Pedig a szellemnek elkerülhetetlenül szükséges Isten felé fordítása, a Sátán leadóállomásának hullámhosszáról teljesen és végérvényesen az Isten leadóállomásának hullámhosszára való átállása, hogy ne vegyünk fel többé üzenetet és parancsot a Sától, hanem csak és kizárólag Istenre figyeljünk, az Ő üzenetét hallgassuk, az Ő akaratát és parancsát teljesítsük; hogy Isten szent Szellemét befogadjuk, Aki által igazságban mondhatjuk Úrnak Jézus Krisztust. (I. Kor. 12, 3.) A szeretet, a hit, a reménység, az imádkozás mind „szellemi munkálkodások“ és Isten igaz dicsőítésére szolgálnak, az Ő nevének megszentelésére. De a lelki és a testi oldal sem hanyagolható el, mert Isten a teljes emberre igényt tart. „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljete.“ (I. Kor. 10, 31.) Olvassuk csak el Róm. 6, 12—13. verseket, továbbá I. Kor. 6, 19—20. verseket és 3, 16—17. verseket, majd látni fogjuk, hogy a test nem is olyan lebecsülendő, mint sokan gondolják.

IV. A második kérdés: Jöjjön el a Te országod!

Századunkban már második világháború szánt végig e békétlen, meggyötört világon. Ezzel kapcsolatban mind gyakrabban hallunk beszélni a „keresztyénség csődjéről“, mint egy kivénhedt, megbukott „rendszeréről“, melynek nincs tovább létjogosultsága, hisz nem tudta megvédeni még a háborútól sem a világot, nemhogy valami jót, vagy üdvöset hozott volna. Elkerülhetetlen „rendszer változás“-ról beszélnek az emberek, a csődöt mondott keresztyén világszemléletet fel kell váltania egy újnak, jobbnak, frissnek, fiatalabbnak... Jönni kell — mondják — az „emberfeletti-ember“ uralmának, az majd mindent helyreállít, amit a keresztyénség elrontott. Ha attól függne valaminek az igaz volta, hogy az sokan és sokszor mondják-e, akkor ez az állítás valóban igaz lenne, mert alig hallani manapság másról, mint a keresztyénség megásott sírja mellett állandóan nyekergetett gyászbeszédekről. De a keresztyénség nem fog belefeküdni a megásott sírba, sőt még csak bele sem taszíthatják. Az egész gyászbeszéd így, ahogy a „propaganda“ nyekergi: hazugság. Hazugság, mert akik fújják, azok nem ismerik a keresztyénséget, hanem csak az ú. n. „keresztyéneket“. A kettő azonban nem azonos, különösen most, napjainkban van szinte mérhetetlen távolságban e kettő egymástól. A keresztyénség, a christianizmus, nem párt, nem „rendszer“, nem emberi találmány és csinálmány, nem mulandó valami, hanem Istennek ereje az „Isten által, az Isten számára elrendelve. Ezen a való tényen mégoly ügyességgel sem változtathat semmiféle „propaganda“. Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz! Hiába erőlködik akár „istentelen“, akár „ujpogány“ propaganda azon, hogy akkorákat hazudjon Jézus Krisztusról, hogy megforduljon tőle a sírjában — ahogy mondani szokták — ez nem fog nekik sikerülni,

mert Ő nincs ott, feltámadott... Csak szegény — ha agyafurtan ravasz is, de mégis ostoba — propaganda-főnökök erről nem tudnak. Maga a keresztyénség kőszálként áll a népek háborgó tengerében és rajta a pokol kapui sem vesznek diadalmat! (Máté 16, 18.)

Más a helyzet a „keresztyénekkal“! A világ a keresztyéneket látja és ismeri és ez a látvány és ismeret — ha őszinték akarunk lenni — nem valami épületes. Hazugság, képmutatás, gonoszság, szeretetlenség, gyűlölködés, paráznság, házasságtörés, engeztelhetetlenség, gyilkosság, részegeskedés, telhetetlenség, irigység, kapzsiság, istentelenség, és még egész sereg ezekhez hasonló „erények“ (?) disztítik korunk úgynevezett „keresztyén embereit“. Ha a keresztyénség ez volna, akkor joggal lehetne beszélni a keresztyénség csödjéről; de mert ezek valóban tapasztalható jelenségek a magukat keresztyéneknek nevező megkeresztelt istentelen pogányok ismertetőjelei, így csak az ilyen „álkeresztyének“ és ezek uralmának csödjéről lehet és kell beszélni, mert Isten nem is tűrheti soká, hogy az Ő neve állandóan sárba tiportassék, megcsúfoltassék, beszennyeztesék; itt a gyökere az ismétlődő világháborúknak. Mert az emberek istentelenek, pogányok, a Krisztusról nevezettek krisztustalanok, hazugok, álszentek, képmutatók, vagy Őt határozottan megtagadók. Ez nem a keresztyénség csödjéje, hanem a hazugság és képmutatás csödjéje. Hiába kiáltozza valaki világgá, hogy ő keresztyén, vagy éppen „őskeresztyén“, és hiába szerzi be ennek igazolására az okmányok garadáját; „Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentoma, melynek pecsétje ez: „*Ismeri az Úr az övét*“ és „*Alljon el a hamisságtól mindenki, aki a Krisztus nevét vallja!*“ (II. Tim. 2, 19.) Ha így lenne, ha még az ú. n. „hívő“ sem kacérkodna e világgal és ne akarná Isten szemét is bekötni — mint ahogy az igazság szobrán Justitia szemét is bekötötte —

hogy ne lásson, ne halljon; ha nem keveredne bele a még félig-meddig Krisztus hívének számítható ember e világ fiainak táborába, hanem elszakasztaná magát e világtól, megszűnne e chaos, lasan kialakulhatna Isten országa, az Ő királysága, mert az Isten országa nem itt, vagy amott van, hanem az emberekben van. (Lukács 17, 20—21.) Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazságosság, békesség és öröm a szent Szellemben. (Róm. 14, 17.) Az a baja ennek a világnak, hogy sok benne az élvezet, de kevés az öröm! A mai keresztyén Európa hasonlít ahhoz a faluhoz, ahol sok Kovács nevű ember lakik, de nem lakik egy kovács mesterember sem, aki a lovakat megpatkolná. Sok a névleges keresztyén a világban, de sótlan a világ, megízeltlenedett benne a só, nincs igazi keresztyén. (Máté 5, 13.) Hiába követeli meg valaki az emberektől, hogy őt keresztyénnek tartsák; a keresztyén név Istenfiúságot jelent (János 1, 12.) és akiket az Isten Szelleme vezérel, azok az Istennek fiai. (Róm. 8, 14.) És hiába szájalunk „keresztyén uralom“-ról, ha közben erkölcstelen élet, igaztalanság, megoldatlan szociális kérdések, nyomorúság, Krisztus nélküli világszemléletek áradata zúg körülöttünk, ha a családi, társadalmi, egyházi, nemzeti életünk nélküli Krisztus szeretetét, békéjét és igazságosságát, akkor ez a beszéd a hazugság ingatag kártyavára csupán, mely az igazság legkisebb fuvalatára összeomlik és mag alá temeti hirdetőit, „mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben!“ (I. Kor. 4, 20.) Krisztus igaz hívei nem váltják fel hitüket aprópénzre, nem kérnek e világ koncán való osztozkodásból, tudniuk kell azt, hogy nincs itt nekünk maradó városunk, „mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk!“ (Filippi 3, 20.) Jöjjön el a Te országod!

V. A harmadik kérdés: Legyen meg a te akaratod,
mint a mennyben, úgy a földön is!

Az Uri imát még imádkozó emberek ajkáról imával kapcsolatban annyi hazugság még nem röp-
pent világgá, mint éppen a harmadik kéréssel kap-
csolatban. Legyen meg a Te akaratod! milyen köny-
nyen röp-ppen a szó, és mennyi csalárdság, képmu-
tatás és hazugság van belesomagolva ebbe a pár
szóba, mikor imádkozó ajkunkat elhagyja! Mindenek-
előtt érdeklődünk-e Istent megillető tisztelettel és
félelemmel afelől, hogy vajjon mi is az Ő akarata?
Tudunk-e legalább annyit az Ő akarata felől, ameny-
nyit a határozott kijelentések alapján illik tudnunk?
Ha már nem is szolgáló készséggel és szeretettel,
de legalább félelemmel és rettegéssel tudakozódunk-e
a Bibliából minden Istentől adott napján életünknek,
hogy mi is a teremtő Isten akarata az ő terem-
ményével kapcsolatban? Azt hiszem, ha sorban meg-
kérdéznénk az Uri imát még imádkozó emberek ez-
reit, alig néhány száz lenne talán, akik ilyen irány-
ban valóban foglalatoskodnak. Pedig az Uri ima nem
varázsige, aminek pusztá elszajkózása valamit is len-
dithetne rajtunk. Szellemben és igazságban akarja azt
Isten az Ő gyermekei ajkáról hallani. Drágagyöngy,
mindennél értékesebb kincs-képpen adatott az szá-
munkra, jobban meg kellene azt becsülnünk. Mi ma-
gunkra, a bűntől megrontott első Ádám képét viselő
hitvány önmagukra is vonatkozik az Úr figyelmez-
tetése: „Ne adjátok azt ami szent az ebeknek, se
gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg
ne tapossák azokat lábaikkal, és nektek fordulván
meg ne szaggassanak titeket!” (Mt. 7, 6.) Bizony,
az Uri imával kapcsolatban hányszor vagyunk mi
ebek és disznók!...

Mi hát az Atya akarata, elsősorban is az Uri
imával kapcsolatban? Luther fordításában ezt olvas-

hatjuk: „De eljön az az idő és ez most van, hogy az igazi imádók majd szellemben és igazságban fogják imádni az Atyát, mivel az Atya ilyeneket akar, akik Őt ilymódon imádják.“ (Ján. 4, 23.) Elégge érthető és világos. Nos, vizsgálódjunk egy kicsit a magunk portáján, vajjon igyekeztünk-e mindig arra, hogy legalább mikor az Uri imát mondjuk, akkor ne legyen hazugság meg a kérés is az ajkunkon: Legyen meg a *Te akaratod*...

Az ember szeretné a saját akaratát úgy bebeszélni az Istennek, hogy az Isten elhigye, hogy az tulajdonképpen az Ő akarata. A papucs férjnek bebeszélheti így az „ügyes“ és uralkodni akaró aszszony, hogy az elhigye végül az idegen akaratra, hogy az az Ő akarata, de Istent nem lehet papucs-kormány alá szorítani; jól látja Ő a mi mesterkedésünket és szánakozva, de erőszakoskodás esetén haraggal nézi a mi ravasz próbálkozásainkat. Istent nem lehet megcsalni, még jóhiszeműséggel, még tévelygésből sem. Iskola példája a jóhiszemű, de téves emberi akarásnak Istenre való ráerőszakolni akarásának Mátyás megválasztása, amit azt megírva találjuk Csel. 1, 15—26. verseiben. Isten szent Szellemének az apostolokra való kitöltése előtt, emberi akarással siettek betölteni az áruló Júdás helyét. Ige alapján, imádkozás után, tehát látszat szerint kellő előkészítés után, kijelöltek két embert a maguk akarata szerint, Jusztuszt és Mátyást, és ezeketán felhívták Istent barátságos kockajátékra, hogy Neki sem lehessen panasza, e *kettő közül* már Ő is szabadon választhat; legyen meg a *Te akaratod*... Arra nem is gondoltak, hogy Isten *nem kettőtől*, hanem a világ minden embere közül jogosult választani, sőt már választott is Sault, akit Pálnak is neveznek — csak nem hagyta magát siettetni; és hagyta játszani a gyermekeket, akik buzgón emlegették, hogy: Legyen meg a *Te akaratod*, jelentsd meg nekünk, melyiket választottad e *két férfiú kö-*

zül... Egyiket sem, hanem egy harmadikat! Hány-szor csinálunk mi is így Istennel?

Nézzük hát, mit akar Isten általában az emberekkel? Azt akarja, hogy *minden ember* üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson! (I. Tim. 2, 4.) Továbbá: „Mert ez az Isten akarata: a ti szentté lételetek! (I. Tes. 4, 3.) Mi az üdvösség útja? „Mert a bűn zsoldja a halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örökélet a mi Urunk *Jézus Krisztusban*. (Róm. 6, 23.) És nincsen senki másban üdvösség: mert nem is adatott az emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk. (Csel. 4, 12.) Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme *minden embernek!* (Tit. 2, 11.) *Higyj a Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házadnépe!* (Csel. 16, 31.) Íme, az üdvösség útja, az Isten akarata szerint! „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senkisémet mehet az Atyához, hanem csak énáltalam!“ (Ján. 14, 6.) Jézus Krisztus főpapi imájában ezt az isteni kijelentést találjuk: „Az pedig az örökélet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit Te elküldtél, a *Jézus Krisztust!*“ (Ján. 17. 3.) Az Isten akarata érdekel? Azt akarja, hogy üdvözülj! Azt akarja, hogy szentté légy, miképpen Ő is szent! Azt akarja, hogy tökéletes légy, amiképpen Ő is tökéletes! Azt akarja, hogy higyj az Ő egyszülött Fiában, akit odaadott érted, áldozatul a te bűneidért, feláldozván Őt a golgotai kereszt oltárán, hogy az Ő kiömlő vére téged tisztára mosson, Akit feltámasztott a halálból a te megigazulásodért. Az az Isten akarata, hogy meg ne vesd az Ő szeretetét, mely az Ő Fiában, az Úr Jézus Krisztusban jelent meg a te számodra! Úgy szeretett Isten téged, és nem másképpen, hogy az egyszülött Fiát adta, hogy *ha hiszel benne*, el ne vesszél, hanem örök *életed* legyen! (Ján. 3, 16.)

VI. A negyedik kérdés: A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!

Amint már említettük, Isten a *teljes egész emberrel* számol mindig, az egész embert szerette, az egész embert váltotta meg, az egész embert támasztja fel, romolhatatlan, mennyei, megdicsőült testbe öltöztette, a feltámadás testébe. (I. Kor. 15.) Az egész emberre teljes igényt tart és ezért joggal elvárja, hogy az ember mindenestül Neki szentelje magát — testét, lelkét, szellemét, — teljes egész mivoltát. Dicsőítést is a teljes egész embertől vár, de ezzel szemben az egész embert meg is akarja menteni a kárhozattól, vezetni, nevelni, megszentelni, megigazítani, üdvözíteni, örök életre juttatni akarja: halhatatlanságot akar neki juttatni a magából. Az, „*Ki egyedül a halhatatlanság, Aki hozzáférhetetlen világoosságban lakozik; Akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: Akinek tisztesség és örökkévaló hatalom. Amen.*“ (I. Tim. 6, 16.)

Az örökkévaló király, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Isten (I. Tim. 1, 17.) azonban táplálni is akarja az ő gyermekeit és pedig az *egész embert*, mert az egész az Övé, nem mondott le egy hajszáláról sem. (Máté 10, 30.) Táplálni akarja, mint a leg gondosabb földi szülő táplálja az ő gyermekét, gondoskodván teste táplálékáról, hogy testében erősödjék és növekedjék; de gondoskodván lelki táplálékáról is úgy, hogy már kicsiny korától fogva tanítja, neveli, műveli, alkalmassá tevén így arra, hogy ne csak használni tudja az élet javait, hanem örvendezni is tudjon a szépek, jónak, nemesnek látván, hogy gyönyörködni tudjon mindenben, amin Isten kezenyomát felfedezi és így derűs legyen az élete. De Isten ennél még tovább is megy. Táplálni akarja az általa örök életre elhívott embert úgy is, ahogyan az anya táplálja az

ő méhe magzatát, előkészítvén így arra, hogy életképes állapotban lássa meg a világot, hogy itt megmaradhasson, felnövekedjék, munkaképes és munkabíró egyedévé váljék a társadalomnak. Isten újjonnan szül bennünket az Ő szent Szelleme által az örök élet reménységére, mint ama jövőbeni mennyei lakós, a mennyei Jeruzsálem polgárának méhmagzatát; és mint ilyen „mennyei embriókat“ táplál minket a mennyei táplálékkal, mennyei kenyérrel, hogy minden ott szükséges életszervünk már itt helyesen és jól kifejlődjék, hogy életképes újszülöttek legyünk majdan az örök életben. Ez elkerülhetetlen út az Isten terve és törvénye szerint. Amint a Fiúnak, az Istennek, által kellett mennie a méhmagzat állapoton, hogy tökéletesen emberként jelenjen meg e földön, úgy az embernek is által kell mennie e mennyei méhmagzat állapotán, hogy életképesen megjelenhessék a mennyei hajlékban. „Muszáj nektek újjonnan születnetek! Mert ami hústesttől született az hústest; és ami Szellemtől fog születni, az szellem.“ (Ján. 3, 6—7. Luther.) Ennek az új lénynek, ennek a titokzatos mennyei magzatnak egyetlen tápláléka: az Ige.

Az Igére van szüksége, hogy kifejlődjék, növekedjék, minden szükséges életszerve kialakuljon, hogy életképes csecsemőként megjelenhessék abban a más élettörvényű másik világban, amikor az idő betelik, mikor „a régiek mind elmullanak, mikor újjá lesz minden“, mikor új ég és föld alakul az Isten szavára (Jel. 21.; II. Pét. 3, 13.), „az újjá születéskor“ (Luther szerint: Wiedergeburt, míg az előbbi: von neuem geboren), mikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe.“ (Máté 19, 28.) A mennyei magzat táplálkozási képessége: a hit, Istentől nyert kegyelemajándék, melyet megad mindenkinek, csak nem fogadja el mindenki; az elvetélések nem Isten akaratából vannak!

Isten nem kívánja a bűnös halálát, hanem azt

akarja, hogy a bűnös megtérjen az ő gonosz útjáról és éljen. (Ezék. 18, 23. 32.) Nem titok ez, kijelentette Isten már réges régen, és nem szűnt meg újra és újra figyelmeztetni rá minden embert. Mikor a Sátán megkísértette az Urat, először is a kenyérral kísértette meg, csak a *testi kenyérré* igyekezvén figyelmét fordítani. De Jézus mindnyájunk okulására így felelt neki: „Meg van írva, (V. Móz. 5, 3.) hogy *nem csak kenyérral* él az ember, hanem az *Istennek minden igéjével.*“ (Lukács 4, 4.) Táplálnunk kell a testet és kérni kell a hozzávaló táplálékot, de hát a test táplálását — úgy látjuk — senki sem felejt el, azonban a vele kapcsolatos kérést és hálaadást annál inkább. Táplálnunk kell a lelket is, de meg kell tudni válogatni a táplálékát és nem ocsmányságokkal, trágárságokkal, erkölcstelen irodalommal és filmekkel, istentelen áltudományossággal, néger jazz-muzsikával; szektáriánus őrjöngésekkel, stb., stb., ezekhez hasonló hitvány és mérgező táplálékokkal. De főleg és mindenekelőtt táplálni kell a szellemet is, de nem a Sátán mérgezett eledeleivel: spiritiz-mussal, mágiával, mindenféle zagyva „szellem-bűvárkodással“, hamis bibliatanításokkal, anyagelvűséggel (Materializmus) és ezekhez hasonló dolgokkal, mert ezek halált nemzenek; hanem táplálni kell a szellemet az egyetlen Istentől neki szánt táplálékkal, *Istennek minden igéjével*: a tiszta és hamisítatlan evangéliummal, mely az Isten beszéde, *ige*, hirdetett *ige*, melyet hallgatni kell füllel és szemmel; a mennyei kenyérral, mely az égből szállott alá, hogy életet adjon, *Ige*. Ki kezdetben vala az Istennél, Isten vala az *Ige*, Aki által minden lett, ami lett, az az *Ige*, Aki hústestté lett és közöttünk lakozott (Ján. 1, 1—2, 14.) és Aki velünk van minden napon a világ végezetéig. (Máté 28, 20.) Ez az igazi és életet adó egyetlen szellemi táplálék, ezért imádkozunk, ezt kérjük és adatik nekünk, ne a veszendő eledel után törjük magunkat, hanem azért az eledelért, amely megmarad

az örök életre, amelyet az embernek Fia ad majd nekünk. (Ján. 6, 27.)

Az Isten kegyelme, az élet, „megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak Jézus Krisztusnak megjelenése által, Aki eltörülte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangélium által.“ (II. Tim. 1, 10.) Ez az evangélium pedig így szól: „Én vagyok a feltámadás és az élet;

hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki csak hisz bennem, soha meg nem hal!“ (János 11, 25–26.)

Olvassuk csak el nagy figyelemmel az Úr Jézus Krisztusnak a gondviselésről mondott kijelentését Máté 6, 25–34. és Lukács 12, 22–32. verseiben és vessük össze a Ján. 6, 22–59. verseiben az igazi mennyei kenyérről mondott kijelentésével, nem felejtve el Máté 24, 35. versében található kijelentést, és helyesen fogjuk használni a negyedik kérést!

VII. Az ötödik kérés: És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek!

A Sátán két fegyvert kovácsolt magának: az „állítás“ kardját, mint támadó fegyvert, és a „tagadás“ pajzsát, mint védelmi fegyvert. Az Isten is felfegyverezte az övéit, nem állanak fegyvertelenül a Sátánnal és az ő angyalaival szemben, Istentől készített fegyverzetet látta el őket, kezükbe adván a legkiválóbb szellemi fegyverzetet: a „hitnek pajzsát, amellyel ama Gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok“ és a „Szellemnek kardját, ami az Isten igéje.“ Sőt ezeken felül még adta a szellemi fegyverzet teljessé és tökéletessé tételére: az „igazságot“ ágyékvédő övedzőül, az „igazságosságot“ mellvédő páncélképen, a „békeességnek evangéliomát“ lábszárvédő páncélzatul és az „üdvösség

sisakját“ fővédő sisakként. (Ef. 6, 11—18.) Amint látjuk, Isten alaposan felvértezte az ő harcos vitézeit és így nem lepődhetünk meg rajta, ha a Sátán, mikor szorul a kapca, kardjával védekezik is, pajzsával ütéseket mérve támad is és így is hadakozik. Elkeseredetten harcol, amin nem is csodálkozhatunk, mert ő azt hiszi, hogy az életéért harcol; nem hiszi, hogy ő már megítéltetett, az ítélet kimondatott felette: Halál! A Sátán kardja kétélű; állítja, hogy *iggy* viláosság angyala és állítja, hogy ő legyőzhetetlen, ki állhatna neki ellene? (II. Kor. 14. és Jel. 13, 4.) Pajzsának is két oldala van: letagadja az Istent a mennyből, emberimádatra buzdít; és letagadja önmagát és vele a vétket és bünt. (Jel. 12, 9. 17. és Róm. 1, 18—32.)

Hiába mormolja ajkunk az ötödik kérés szavait, ha még cimborálunk a Sátánnal, aki a hazugság atyja (Ján. 8, 44.) és engedjük magunkat tőle elhíttetni, hogy talán nem is vagyunk mi olyan bűnösök, mint ahogyan a biblia ijesztget bennünket, mondjuk ugyan az ötödik kérést, mint betanított papagályok, *de nem hiszünk* vétkes voltunkban: vagy csak szájjal, *testben*, vagy esetleg felajzott lelki-feszültségben *lélekben*, de nem *szellemben* és *igazságban* imádkozunk a leggyakoribb esetben, de nem is használ az így semmit. Amit Istentől kérünk, azt kérjük *hittel*, mitsem kételkedve; ne is remélje a hitetlenkedő és kételkedő, hogy kap valamit az Ur-tól. (Jak. 1, 6—7.) Elsősorban is *hinnem kell*, hogy *van vétkem*, hogy Isten előtt bűnös és büntetésre méltó vagyok, bizonyossága ennek, hogy uralkodik rajtam a bűn zsoldja: a halál. „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk!“ (I. Ján. 1, 8.) Nincsen ugyanis ember, aki ne vétkeznék. (I. Kir. 8, 46.) Egyedül Jézusban nem találtatott bűn! Olvassuk csak el Róm. 3, 10—18. verseit, majd kiábrándít bennünket a nagy önbecsülésből — ha hiszünk az igének...

Ne higyjünk a Sátán bűnkozmetikájának sem, mikor a pajzsával akar fejbevágni bennünket, hogy elkábultan azután leszűr hasson. Ilyen bűnkozmetika, mikor ugyanazt a bűnt a szánkize szerint különböző nevekkal elkendőzi. A hetedik parancsolat: Ne lopj! Elég rövid és tömör. Nézzük, hogy kendőzi ezt el a Sátán: a kis gyermek csak „csen“, a diák „elvesz valamit“, vagy „talál“, az egyszerű ember „lop“, a jobb családból való „eltulajdonít“, a magas állású „sikkaszt“, az egész magas polcon ülő csak „ügyesen panamázik“... Ugye, milyen ügyes? és milyen nyugodt lélekkel morzsolhatja a templomban esetleg főhelyen ülő ügyes panamista az Uri ima kéréseit, egyáltalán nem tartja vétkeknek ügyes gazdasági tevékenységét. Az csak nem bűn, hogy ő ügyes?

A másik nagy akadály annak, hogy ima legyen ajkunkon az ötödik kérdés, hogy *nem hiszünk a megbocsátás szükségességében*. Pedig az Úr Jézus Krisztus is olyan fontosnak tartja ezt a feltételt, hogy közvetlenül az Uri ima után, szinte szorosán hozzátartozva az Ámen-hez ezt mondja: „Mert ha megbocsájtjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is az ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsájtjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsájtja meg a ti vétkeiteket!“ (Máté 6, 14—15.) Ebben válik igenné és ámenné a számunkra az Uri ima, ez jelenti számunkra Krisztust, a megváltást, az örök életet, az üdvösséget. Ne feledjük el, hogy a mi Szószólónk az Atyánál az igaz Jézus Krisztus. És ő az engesztelő-áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világért is.“ (I. János 2, 2.) Nem pályaudvari csokoládé-automata az Isten szeretete, hogy fent bedobok egy betanult ima-szólamot, lent meg kiesik a bűnbocsánat; az Isten igazságossága nem ismer ilyen bárgyuságot, a Sátán ezt csak bárgyú emberekkel hitetheti el. Az Isten igazságossága

a bűnökért váltságot követel, „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat!” (Zsid. 9, 22.) Azért jött a Fiú, hogy Ő adja az ő életét váltságul sokakért. (Márk 10, 45.) A mi bűneinket maga vitte fel testében a fára. (I. Péter 2, 24.) A mi váltságunk, azaz bűneinknek bocsánata az Ő vére által van. (Kol. 1, 14.) Nem eldarált varázsigéért, hanem Krisztus drága véréért bocsáttatnak meg a mi vétkeink — ha hiszünk Őbenne és az Ő vérének büntörő erejében — ha *hittel* kérjük, tehát szellemben és igazságban, bűneinknek bocsánatát és ha *hittel* engedelmeskedünk a mi Megváltónk szavának és *szívől* (Máté 18, 21—35.) megbocsájtunk mi is, akár hetvenszer hétszer is!

VIII. A hatodik kérdés: És ne vigy minket kísértésbe!

„Boldog az az ember, aki a kísértésben megáll, mert mint kipróbált, elnyeri az életnek koronáját, melyet az Úr megígért azoknak, akik Őt szeretik. Senki ne mondja, ha kísértésbe kerül, hogy az Isten kísérti őt. Mert az Isten senkitől sem kísérhető gonoszságra, és Ő nem kísért senkit. Hanem mindenki úgy kerül kísértésbe, hogy a saját vágyaitól csalogatva és ingerelve kerül bele. Azután, ha a vágy megfogant, megszüli a bűnt; a bűn pedig, ha teljességre jutott, megszüli a halált.” (Jak. 1, 13—15. Luther.) Mindenekelőtt ezt kell leszögeznünk, ha a hatodik kérdéssel helyes értelemben akarunk foglalkozni. Általában sokféle helytelen felfogás kering az emberek között a hatodik kérdéssel és magával a kísértéssel is kapcsolatban. Amint a bevezető igéből láthatjuk, a kísértés és bűn nem azonos fogalmak, ahogy sokan szeretik összekeverni. Alvégi Julcsa számára még nem bűn az, ha Felvégi Jóska bekopog éjjel az ablakán, ez csak kísértés; a bűn ott kezdődik, mikor Julcsa leányzó beengedi az aj-

tón vagy az ablakon a Jóska legényt. Nem az a bűn, ha a Sátán körülöttünk settenkedik és be-bekukucskál a szívünk ablakán, ez csak kísértés; ha mi megnyitjuk a szívünket neki és őt engedjük be, nem azt, aki régen vár a bebocsátásra és régóta mondja: „Imé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.“ (Jel. 3, 20.); ha mi a Sátánt bocsájtjuk be azon az ajtón, melyen csak *belül* van kilincs, ez már nem kísértés, hanem ez a bűn, ebből születik a halál. Ha nem üresen és felcicomázva állana a mi szívünk, ha volna állandó lakója a Krisztus Jézus személyében, akkor nem nyílnék meg az ajtó a Sátán előtt. Azt a készséget kérjük számunkra tulajdonképpen a hatodik kérdésben, hogy a hit ereje nyitassa meg velünk a szívünk ajtaját az élet Királya előtt, hogy Ő lakozzék a mi szívünkben a hit által. Nem titok az, hogy az ördög körülöttünk settenkedik; régen figyelmeztet rá bennünket az Isten üzenete: „Józanok legyetek, vigyázzatok! Mert elenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán járkál körülöttetek, keresvén, akit elnyelhessen. De ti álljatok neki ellen, szilárdan a hitben, tudva azt, hogy ugyanazok a szenvedések történnek a világban lévő testvéreiteken is.“ (I. Pét. 5, 8—9.) Nem kétségbeesni kell ezen, hanem szinte örvendezni; mert igen jó jel az, ha az ördög nem alszik mellettünk. Akkor alszik ugyanis, ha a dolgát jól végezte, nyugodtan pihenhet, biztos zsákmánynak tekint bennünket a hálójában. Ha a hitet látja ébredezni, ha szökést szimatol a hálóból, azonnal talpra szökken és elkezd a kísértés munkáját. Mert ő csak kísért, a bűnt ellenben mi követjük el, nem az ördög; mi-tőlünk is kéretik majd számon.

A Sátán nem ostoba, sőt igen „okos“, eszes, csak éppen nem bölcs. Ahogy manapság mondják „nagyvonaluan“ működik, nem pazarolja a puska-

porát apró-cseprő „tyúkpörökre“. Harcot indított a paradicsomban Isten ellen és ez a harc ma is áll. Minden háborúnak a kiinduló pontja a Sátán hadüzenete Isten ellen, mikor hazugsággal, csalással, kicsinyes féltékenységgel vádolta meg az Istent az asszony-ember előtt, aki hitelt adott neki és az ő pártjára állt, az ő szavának hitt, pedig nem felejtette el az Isten szavát, hibátlanul felmondotta a leckét... A Sátán tudja, hogy ki az Isten, retteg is tőle (Jak. 2, 19.) mégis hadakozik ellene, mert ravaszságában, önerejében bízik: ezért nem bölcs.

Okosságánál és kitünő biblia-ismereténél fogva gyökerénél fogja meg a kérdést, hogy Isten gyermekeit a mennyei örökségüktől elüsse és saját népévé, a pokol lakosaivá, saját katonáivá tegye. Ő tudja, hogy való igazság, megmásíthatatlan tény az, amit olyan sok ember nem tud hinni: „Aki hisz a Fiúban, annak örökélete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, az nem látja meg az életet, hanem az Isten haragja *marad rajta*.“ (Ján. 3, 36.) Azt is tudja és hiszi is, hogy „úgy szerette Isten a világot, és nem másképen, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen.“ (János 3, 16.) „Aki hiszen Ő benne, az el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár *elkárhozott*, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.“ (Ján. 3, 18.) Mindezeket a Sátán nagyon jól tudja és nem is nagyon vesztegeti az erejét másra, minthogy *elvegye, vagy meghamisítsa az emberek között a názáreti Jézus Krisztusban való hitet*. Vagy azt hiteti el, hogy nem a názáreti Jézus a Krisztus, az Isten Messiása, vagy ravasz kerülő úton az igaz Jézus Krisztus tekintélyét és az Atyától nyert hatalmát akarja beszennyezni és sárba rángatni; vagy pedig hamis krisztusokat és hamis prófétákat szabadít a világra, hogy ezekben higgyenek és az igaz Krisztust és Benne való hitet elveszítsék, vagy maguktól eldobják az emberek.

Nem veszik észre a Sátántól megvakítottan, hogy mikor a Krisztusban való hitüket elvetik, akkor a saját örök életüket vetik el, az üdvösségüket adják el esetleg egy tál lencséért, címért, rangért, múlt hatalomért.

Egyetlen erősségünk minden kísértésben, hogy Isten mellettünk áll és ad erőt és kimenekedést (I. Kor. 10, 13.) hadakozik értünk és győz! (II. Péter 2, 9; I. János 3, 8; Róm. 16, 20.)

IX. A hetedik kérés: De szabadíts meg minket a gonosztól.

„Őrizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcsseikről ismeritek meg őket!...“ (Máté 7, 15.) „Azután láték más fenevadat feljöni a földből, akinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szól vala mint a sárkány; és az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakószói imádják az első fenevadat...“ (Jel. 13, 11—12.) Ha figyelmesen végigolvassuk a soron következő 13—18. verseket, mindjárt világosan fog állani előttünk a hatodik kérésnél mondottak alapján, hogy merről fenyeget a közvetlen veszély és mire kell hogy irányuljon a hetedik kérésnél a segélykérő fohászkodásunk.

A Gonosz támadásai igen agyafurt haditervek szerint történnek, az ostromágyutól a titkon ölé méregig, vagy bacillus-háborúig minden eszközt felhasznál hideg nyugalommal, hogy végcélját elérje. Ahol megfelel a durva eszköz is, ott nem pazarolja a finomabb harcieszközöket, de ahol a durva, vagy nyílt támadással kudarcot vall, ott előveszi a legfurfangosabban kiagyalt harcieszközöket és a titkon való alattomos harcmodort. Ahol reményét látja, ott anyagi jólét kecségtetésével dolgozik, pénzzel, és

ezzel járó vélt hatalommal ejti tőrbe az áldozatát: „Akik megakarnak gazdagodni, kísértetbe meg tőrbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembé és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek *eltévelyednek a hit-től*, és magokat általszegezték sok fájdalommal.“ (I. Tim. 6, 9—10.) A Sátán is tudja, hogy „könnyebb a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.“ (Mk. 10, 25.) Akiknél a gazdagság még olyan kísértést jelent, aminek nem tud ellentállani, annál a hetedik kérdés tulajdonképpen a szegénységért való könyörgés. Vajjon hányan hagyják erre ijedten abba az Uri ima további imádkozását?...

Ahol ez az aránylag durva módszer nem eredményes, ott a Gonosz valamivel finomabb harci-eszközöket vesz elő. A lelkiekre veti magát. A tudomány jelmezében istentelen anyagelvű áltudománnyal tömi meg az áldozat fejét, aki erre mindent „ért“, mindent „tud“, de semmit sem „hisz“! Hiszem, amit látok! mondják ezek a világi-bölcsék, mintha kellene oda hit már, amit amúgy is látok; hiszen a hit éppen a *nem látott dolgokról való meggyőződés*. (Zsid. 11, 1.) Az ilyen ember már csak akkor tudna hinni Krisztusban, ha *előbb* üdvözülne, hit által hát nem üdvözülhet az ilyen ember. Ezeknél a hetedik kérdés tulajdonképpen arra irányulna, hogy Isten vegye el az eszüket, mert ott fészkelte be magát a Gonosz és ők nem akarnak tőle megválni. Ha olyanok tudnának lenni mint egy kis gyermek, elfelejtven a nagy tudományukat, ha le tudnák taszítani a saját eszük bálványát, akkor megmenekedhetnének. Vajjon hányan hagyják erre abba az imádkozást?

Akit már itt nem tud megfogni a Gonosz, azt az „önigazság“ hálójával ejti tőrbe, kicseréltetvén velük a Krisztus igazságát, a golgotai áldozat érdemét a saját igazságukkal, a saját érdemükkel. A

menny felé törekvő emberek „jóvátétellel“ vagy „vezekelni“ akarással, esetleg a halállal, az életük felajánlásával akarnak fizetni Istennek belépődíjat, mintha Krisztus áldozata nem lenne elegendő, még nekik kell azt valami ráadással kipótolni, hogy az Isten se panaszkodhasson, hogy ingyen veszi mindenki a kegyelmet... A megátalkodottan megszorult vizikerék, ha hosszú idő munkájával végül rendbehozták, vajjon pótolhatja-e az állása alatti mulasztásokat, hasznosíthatja-e a közben elrohant víztömegnek ki nem használt erejét, ami *állandó köteleessége*, vajjon hogy teszi jóvá az elmulasztottakat? Talán „vezeklés“ képen elmegy vándorútra, hogy visszahordja a tengerből a kihasználatlanul elfutott patakvizet? Vagy hogyan fizet valaki adósságot a más vagyonából? Hogy fizethet valaki a halálával, mikor az élete nem az övé? Semmisem az övé. A múlt *már* nem az övé, a jövő *még* nem az övé, a jelen pedig olyan elméleti határ, mint a Földön az egyenlítő; egy ezred milliméterrel tőle jobbra vagy balra már „mellette“ van, hol van hát maga az egyenlítő? Az elmúlt másodperc *már múlt*, a következő *még csak jövő*, mi hát a „jelen“? Miből akar fizetni az adós, mikor minden az Isten kezében van? A Sátán is jövőt ígér az embernek, ha nem vesztegeti el a percet; aki hallgat a Gonoszra, nem is vesztegeti el, „ügyesen leszakassza minden percnél a virágát“, csak közben az örök életét vesztegette el. *Sikert* kínál a Gonosz az örökélet helyébe és sokan belemennek ebbe a rossz cserébe.

A legagyafurtabb fegyvere azonban a Gonosznak a szellemi harciesszközök. Meghamisítja a keresztvétséget és valami értéktelen utánzattal csapja be az embereket. Vagy kicseréli a formát a lényeggel és díszes üres tálal ad az éhes elé étel helyett, vagy esetleg hamisított, tápérték nélküli ételeket ad bele; vagy túl lóditja a Krisztust keresőket a célon, vagy háttal állatja őket Elébe, hogy eltakarják Őt; vagy

betaszigáltatja Krisztust a saját „híveivel“ a temp-lomba, esetleg még ott is egy kis csukott szekrénybe, hogy ott akkor kereshessék fel Őt, amikor éppen tetszik nekik, de kint a világban, a hétköznapi életükbe ne avatkozzon bele, azt ők maguk akarják „okosan“ berendezni. Aprópénzre váltatja fel a „keresztyénséget“, állás, nagyobb jövedelem, jobb üzleti forgalom és nagyobb haszon szerzésére; okmányokkal nyugtatja meg a lelkiismeretet, ha imitt-amott még megmozdulna, hogy ime, ország-világ bizonyítja, hogy mi mégis „keresztyének“ vagyunk, christiánusok, Krisztus nevére nevezettek... Szabadíts meg minket a gonosztól!...

X. Mert Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké!

Ha láttuk az eddigiekben, hogy alig van az Uri imának olyan mondata, amit az ember meg nem csúfolt volna, akkor a befejezésnél azt kell látnunk, hogy az eddigieket együttesen nem csúfolták meg annyira, mint ezt a mondatot. Kicsitől-nagyig mindenki tör saját magának belőle egy darabot, de nem mulasztja el, hogy a maradékba, amit még ott hagyott, bele ne törülje a sáros csizmáját, vagy még ocsmányabb módon meg ne szentségtelenítse. Az egész világ szinte versenyre kelt abban, hogy minél jobban megtépázzák Istennek az Őt és egyedül csak Őt megillető jogos uralmát; hogy ne bitorolnák halandó féreg kiskirályok az Őt és egyedül csak Őt megillető hatalmat; hogy ne akarná az utcai rikancstól a népvezérig minden ember magának kaparintani minden dicsőséget; és persze mindezeket okvetlenül mindörökké... Mert olyan „bolondot“ még nem látott a világ, aki akár az országot, akár a hatalmat, akár a dicsőséget valaha is át akarta volna engedni másnak; de annál gyakrabban

elhangzott már, ha ilyesmiről szó került: „még az Istennek se!...”

Úgy viselkedik a világ, mintha az Isten csödbe jutott volna, mintha rég meghalt „szentek“-re, vagy egyes, emberek által kiválasztott, ma élő emberekre iratta volna át a vagyonát, mint vagyonbukott kereskedők teszik. Hát tévedésben vannak az emberek. Nem az az igazság, amit sokan mondanak és nem lesz attól igazság a hazugság, ha telekürtölik is vele a világot! Akkor is csak Övé az ország, a hatalom és a dicsőség, ha egyetlen ember sem hinné már el a földön. Rettenetes bőjtje lesz még ennek a részeg és tivornyás Karneválnak! Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni! (Zsid. 10, 31.) „Mert a mi Istenünk emésztő tűz!” (Zsid. 12, 29.) Aki megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint. (Róm. 2, 6.) Az emberfeletti-ember az újkori ideál; senki nem akar szolgálni, mindenki uralkodni akar. Az ember teremtőnek hiszi magát és ez kész katasztrófa! Az ember ugyanis nem tud teremteni, amit úgy csúfol, hogy alkotás, az csak átalakítása az Isten által adott javaknak az Ő általa adott értelem és erő felhasználásával. Vajjon mit csinálna az ember, ha az Isten bezárná az ég csatornáit és nem esne eső évekig, mint Illés idejében? Mit csinálna az ember? Hiszen csak a mai Csonka-Magyarország 110,000 km² területére egy csendes tavaszéji eső, amit úgy mondanak „30 mm-es csapadék“, ami arra sem elég, hogy rendes hónapos retket neveljen, ez a csekélység már 330 millió waggonnyi vizet jelent, amit egy 2 millió km hosszú tehervonatnak kellene a trópusi meleg tengerekből a sótartalomtól megdesztillálva ide szállítani; ezzel a vonattal ötvenszer lehetne a földgolyót bepólyálni. És Isten mindezt csendben, propaganda-hivatalok nélkül, minden feltűnés elkerülésével végzi el „és megadja úgy a korai, mint a kései esőt, úgy az igazaknak, mint a gonoszoknak...”

Milyen emberdicsőítéstől harsogna a világ, ha ember tudna így megöntözni egy országot, vagy megszorítani a magot... De hát ezeket csak Isten cselekszi, Őt pedig már régen nyugdíjba küldte a gögös és elbizakodott ember. Siker, győzelem kell az embereknek. Pedig hiába győz egy nép harcban, iparban, kereskedelemben, ha nem lesz győztes az erkölcsi életben. De még ennél is fontosabb, hogy győzedelmesnek számítson az Isten mérlegén, az ítélet napján! Győzedelmes keresztényen életre van szüksége az emberiségnek, nem harctéri és gazdasági győzelmekre. Seneca ezt írja Hannibálról: „Fegyverekkel győzött, őt a bűnök győzték le!” A bűnökön pedig egyedül Krisztus aratott győzelmet és ebben a győzelemben csak az lehet részes, aki Ő benne hisz és Vele jár!

A bűnök meglátására van szükség egyéni, családi, társadalmi, gazdasági, egyházi, nemzeti életünkben, a meglátott bűnöknek a Krisztus keresztjéhez való vitelére, bűnbánatra, élő hitre az igaz Jézus Krisztusban; nem papiros-keresztynségre, hanem a mindennapi étellel, a hétköznapi cselekedetekkel való élő igehirdetésre, Krisztus szeretetére és igazságosságára az élet minden terén, az Isten dicsőítésére és igaz imádására nemcsak szóval, hanem minden indulattal, gondolattal és cselekedettel!

És ha így lesz, akkor nem lesz hazugság az ajkunkon ez a mondat: Mert Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké! Amen! Úgy legyen!

Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok.

Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Tudod-e mi a

KIE?

A KIE

a keresztyén ifjuság egyesülete.

CÉLJA

egy társaságba gyűjteni azokat az ifjakat, akik Jézus Krisztust Megváltójuknak vallják a Szentírás alapján és együtt akarnak munkálkodni Mesterük országának fejlődésében.

Jöjj közénk!

Várunk reád!

BAROSS-NYOMDA:
UZSÁLY ÉS KONCZ
(MARANGSZÓ NYOMDÁJA)
GYŐR.